

Autor: Gilad Atzmon

Gideon Levy, pravděpodobně jeden z posledních autentických izraelských hlasů míru, ve svém nedávném podnětném článku píše, že „to není Netanjahu, kdo by byl zodpovědný za izraelský rasismus, přepjatý nacionalismus, rozdělující rétoriku, nenávisť, úzkost a korupci“. Za Netanjahuem totiž podle Levyho stojí národ voličů a dalších politiků, kteří se od svého vůdce příliš neliší.

„Řekněme si na rovinu, že problémem jsou lidé... Mnozí totiž nenáviděli Araby dlouho před Netanjahuem. Mnozí opovrhují černochoy, nemohou vystát cizince, zneužívají slabé a shlíží spatra celý svět – a ne kvůli Netanjahuovi. Hodně z nich věří, že náleží k vyvolenému lidu a nezaslouží si proto nic menšího než úplně všechno.“

Levy tak jen potvrzuje to, co se snažím světu sdělit už více než dvacet let. Problém Izraele není politický. Konflikt s Palestinci nebo Araby není politické povahy, jak dlouhá léta hlásají někteří pomýlení lidé v hnutí za solidaritu s Palestinci. Izrael sám sebe definuje jako židovský stát. Abychom však porozuměli Izraeli, jeho politice, záměrům i neodbytnosti jeho lobby, musíme nejprve porozumět povaze židovství. Musíme se naučit vymezovat rozdíly mezi Židy (národem), judaismem (náboženstvím) a židovstvím (ideologií). Musíme porozumět vzájemnému vztahu těchto pojmů i jejich vlivu na izraelskou i globální židovskou politiku.

Levy píše, že „někteří si myslí, že po holokaustu smějí dělat cokoliv. Považují Izrael za nejlepší ve všech oblastech lidského konání, stát, na který se nevztahuje mezinárodní právo a jemuž nikdo nemá právo poroučet. Považují Izraelce za oběti – vždy a výlučně oběti – proti kterým se spiknul celý svět. Někteří pak jsou pak přesvědčeni, že Izrael smí dělat cokoliv jednoduše proto, že může.“

Abychom pochopili, o čem Levy mluví, musíme proniknout až do jádra židovské identity a

jednou provždy porozumět představě o židovské vyvolenosti. Podle Levyho „jsou zde rasismus a xenofobie zakořeněny podstatně hlouběji než nějaký Netanjahu... Apartheid nezačal s ním a nezankne ani po jeho odchodu - nejspíš se to na systému vůbec nepodepíše. Jedna z nejasističtějších zemí světa si sotva může stěžovat na rasismus svého premiéra.“ Netanjahu tak není nemocí, ale pouze jejím příznakem.

Obzvlášť hrozné je i zjištění, že ani izraelská „levice“ nebo židovská takzvaná „antisionistická“ liga nejsou o nic menší rasisté než jejich sionističtí protivníci. Izraelská levice prosazuje „řešení v podobě dvou států“. Bezohledně tím přehlíží palestinské právo návratu. Prosazuje také segregaci a ghettoizaci: nejde tedy o žádné poselství všeobecné snášenlivosti a harmonie, jaké bychom snad od „levice“ očekávali. Znepokojivá je také židovská „antisionistická“ levice v diaspoře, která hlásá ještě výlučnější rasovou exkluzivitu než izraelská pravice. Jak jsem v minulosti opakovaně popisoval, Corbynova „oblíbená židovská politická skupina, jmenovitě **Jewish Voice for Labour (JVL)** je rasově exkluzivní politická buňka, která by do svého klubu výhradně pro Židy žádného góje nevpustila. O nic lepší není ani Jewish Voice for Peace (JVP). Sice od gójů rádi vyinkasují příspěvky, ale nikdy jim nedovolí vykonávat pozici v řídicím výboru.

Levy Netanjahua označuje „za to nejlepší, co se izraelské politice mohlo přihodit - dá se na něj ‚shodit‘ úplně všechno.“ Vůbec nejvnmávější ale je jeho postřeh - stejné téma před ním rozvíjel Uri Avnery (budiž mu země lehká) a nakonec i já sám - že „by bylo skvělé, kdyby se objevil nějaký místní Nelson Mandela, odvážný lídr s vizí, který by dokázal proměnit základní hodnoty země a postavit se do čela revoluce. Nikdo takový se však dosud nenarodil a já si naneštěstí nejsem jistý, zda k tomu vůbec někdy dojde.“

Levy ukazuje přímo na hlavní neúspěch sionismu. Jestliže totiž raní sionisté slibovali židovskou diasporu „návratem domů“ zcivilizovat, Izrael provedl pravý opak. Ze sionistického příslibu „učinit z Židů národ jako každý jiný“ už tak dnes příliš mnoho nezbyvá: zatímco se Izrael chystá spáchat další kolo masivních válečných zločinů v Gaze, nastal čas nalít si čistého vína a přiznat si, že máme co do činění s institucionálně rasistickou a jedinečně nebezpečnou identitou.

Úvaha Gilada Atzmona **Netanyahu is not the Disease, he is a Symptom** vyšla na jeho osobních stránkách 25. března 2019.